

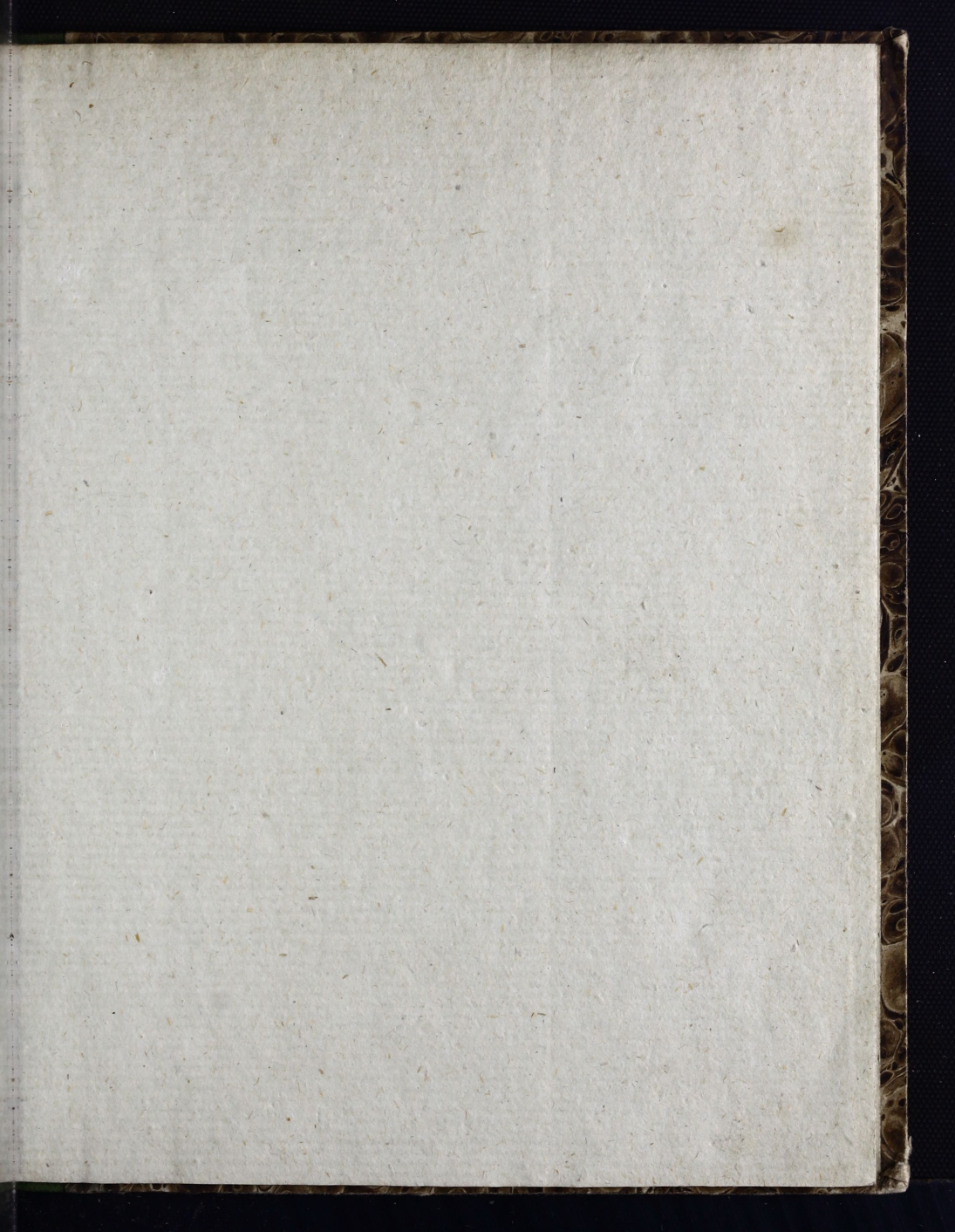
RMr. Qu.

215

RMP. Qu.

215.

RMK I. 1600

141

inches

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

centimetres

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Blue

Black

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Mert nálánál sokkal Titus jobboldna, Nagyrendbéli ne-
mes nemzetes boldna, Attya penigh Csásár tanátfa boldna,
Sok jóbággal sok kintfelkaszdag boldna.

Istentől vagy on ő igen kiáltya, Es ő Szent felségének
bent akarattya, Hogy Titusnak lenne ágyas házában, So-
phronia Asszony bserelmes társa.

Az Böltsek-is ugy mond nám mind azt irják, Hogy min-
den dólgai az embereknek, Csak Istennek rendeléséből
vadnak, Valamenyi hajunk bála-is vadnak.

Ha ki ellene igyekezik járni, Végezése ellen igy tusakod-
ni, Bizony csak héában kezd törekedni, Es fejére haragját
ingerleni.

Azért hát ha akarattya Istennek, Titus ma hogy légyen
tü leánytoknak, Isten rendelését megh ne vessétek, Mert bi-
zonnyal bál haragja reátok.

Mikor bava nem fogna Gifsippusnak, Söt bebedét ugyan
meg sem halgatnák, Felele az Titus és inte nekik, Hallanák
meg mit mondana mindennek.

Nem véltéké engem ugy mond embernek, Avagy alit-
totok csak kis gyermeknek, Megh mutatom megh nektek
hogy ki legyek, Rövid bebedemet most halgassátok.

Az mit kívánt hiv barátsággh társomtól, Az bent tista bse-
retet Gifsippustól, Azt mutatá megh én hozzám jámborul,
Mindeneket mivelte azért emberül.

Ió barátom énnékem Gifsippus vólt, Szerelemért látá
nagy nyavalyámat, Egy leánynál engem inkább bseretet, Az
haláltól mentette meg fejemet.

Adtátok vólt leánytokat gazdagnak, Az Gifsippus adta
sokkal gazdagbna, Adtátok vólt nagy nemzetből való-
nak, De Gifsippus adta sokkal nagyobnak.

RMK I. 1600

144

Mert nálánál sokkal Titus jobboldna, Nagyrendbéli ne-
mes nemzetes boldna, Attya penigh Csásár tanátfa boldna,
Sok jóbággal sok kintfelkaszdag boldna.

Istentől vagy on ő igen kiáltya, Es ő Szent felségének
bent akarattya, Hogy Titusnak lenne ágyas házában, So-
phronia Asszony berelmes tárfa.

Az Böltsek-is ugy mond nám mind azt irják, Hogy min-
den dólgai az embereknek, Csak Istennek rendeléséből
vadnak, Valamenyi hajunk fála-is vadnak.

Ha ki ellene igyekezik járni, Végezése ellen igy tusakod-
ni, Bizony csak héában kezd törekedni, Es fejére haragját
ingerleni.

Azért hát ha akarattya Istennek, Titus ma hogy légyen
tü leánytoknak, Isten rendelését megh ne vessétek, Mert bi-
zonnyal fáal haragja reátok.

Mikor fáava nem fogna Gifsippusnak, Söt bebedét ugyan
meg sem halgatnák, Felele az Titus és inte nekik, Hallanák
meg mit mondana mindennek.

Nem véltéké engem ugy mond embernek, Avagy alit-
totok csak kis gyermeknek, Megh mutatom megh néktek
hogy ki legyek, Rövid bebedemet most halgassátok.

Az mit kívánt hiv barátsággh társomtól, Az bent tista be-
retet Gifsippustól, Azt mutatá megh én hozzám jámborul,
Mindeneiket mivelte azért emberül.

Ió barátom énnékem Gifsippus volt, Szerelemért látá
nagy nyavalyámat, Egy leánynál engem inkább beretet, Az
haláltól mentette meg fejemet.

Adtátok volt leánytokat gazdagnak, Az Gifsippus adta
sokkal gazdagbna, Adtátok volt nagy nemzetből való-
nak, De Gifsippus adta sokkal nagyobnak.

Ez szép leányt tartom igen szerettem, De én ugyan csak nem
hóltam meg érte, Az halálból azzal tértem életre, Sokkal a-
zért társomnak jó szerzése.

Idővel-is egy vagyok Gifsippussal, Böltséffégem mind
egy tudományával, Erköltsünk-is hasonlatos egymással,
Termetünk-is mind egyaránt társommal.

Sőt Gifsippus bűletet Athenásban, Es szabadsághnélkül
való városban, En bűlettem az hatalmas Romában, Nem
adó fizető nemes városban.

Nem vámlálom elő sok jószágomat, Sok kincsemet drá-
ga palotáimat, Nemzetemnek híres neves vóltokat, Nagy
birodalmokat uraságokat.

Mert ezeket idővel meg láttyátok, Ha engemet Romá-
ban meg kerestek, Barátságom akkor mind vehetitek, Ió a-
karatomat ha most veszitek.

Iámborul szerettem én az Sophroniát, De jól tudtam tő
kemény szokástokat, Nem adnátok messze szép leánytokat.
Azért biztam Gifsippusra dólgomat.

Noha penig leányt igen szerettem, Menyegzőt Gifsippu
nevével töttem, De ezt értetlenül nem cselekettem, Ha
nem úgy mint jámbor házas miveltem.

Előbbör mikor leányhoz mentem, Ha szeretne engen
arra kérdettem, Azt mondotta kegyelmedet szeretem, A
után gyűrűmöt uyjolag uyjában adtam.

Ki annak az oka ha ő nem tudta, En vólnék avagy Gi-
sippus vólna, Hogy nem kérde akkor nevem ki vólna, A
sőtétben ha meg nem ismért vólna.

Meltsálanul tehát miért haragustok, hogy én löttem V
a Sophroniának, Akarattya nélkül nem löt lstennek, Bá-
or Gifsippusnak ezt köbönnyétek.

Hogy halálra ebből útat lõlt volna, Az gyilkosnak õ magát mondgya vala, Az test mellet véressen ott ül vala, Regel azért bégényt ot fogták vala.

Nagy foksághban õtet vetették vala, Harmad nap tévényre ki hozták vala, Poróblók gyilkosnak vádollyák val Mert test mellet õtet meg fogták volna.

Õ maga-is ugyan azt vallya vala, Mert sok nyavalyák már el únt vala, Ehség miá csak aligh bõlhat vala, Eletének végét kívánnya vala.

Mertónak azért halálra itilék, Mert õ maga magát vally gyilkosnak, Tagadált nem tön ugyan csudallyák, Másnéki nem látták nagy sokan mondgyák.

Minden fő törvényben egy Vr ül vala; Ki ott Csásár kiben itél vala, Titus penig már Csásár képe vala, Kivel igen Gifsippus jól tött vala.

Imé az Titus-is csudallya vala, Mint magára az ember hogy vallana, De ki volna õ azt nem tudgya vala, Mint h látta volna ugy tetzik vala.

Mikor immár az törvény fel kõlt volna, Es Gifsippu vinnék ki az halálra, õtet Titus oly igen bányya vala, Azé méne hozzá kérdezi vala.

Mihelt nevét néki megh mondta vala, Ottan társát át meg ismérte vala, Ijettében csak nem ott meg hólt vala, De õ arról senkinek nem bõlt vala.

Azt sem tudgya vala bégény Gifsippust, Mint halált mentherné meg jó társát, Mert fejére mondták az sententát, Es gyilkosnak Csásár nem ád gratiát.

Az Prætorhoz hamarám futott vala, Ki akkor Romában fő Biró vala, Nagy torokkal annak kiáltya vala, Ne vire az ártatlant halálra.

En vagyok gyilkosja az megh holt testnek, Ne legyen
alála az ártatlannak, Nagy bűneim már tovább nem bocsát-
lak, Sok vétkemért ideje hogy meg hallyak.

Ez bót az sokaság kezdé halgatni, Mit bóllana az fő em-
ber csudálni, Mert Gifsippus megh-is igen üvölti, Hogy ő
gyilkos mely bűnért kel meg halni.

Ott bebedén Titusnak megh állának, Mert mint Csásár
Képét ötet tisztelék, De nagy kiáltásán el álmétkodának, Er-
re Gifsippussal haza térének,

Meg-is Titus felbóval mondgya vala, Nem Gifsippus
de az bűnös ő volna, Azért volna méltó ő az halálra, De az
bégény ember ártatlan volna.

Imé Prætor ezt igen bánnyavala, Es magában ugyan
bégényli vala, Ily fő ember hogy magát így gyalázza, Kit
mind az sokaság nyilván hallana.

De az Titus ugyan úgy kiált vala, Azért Prætor meg pa-
rancsolta vala, Gifsippus kötérlől megh szabadulna, Az Ti-
tusnak haraggal így bót vala.

Csudálkozom Vram Titus te raytad, Miért kissebbitted
így hired neved, Nagy vesélyben ezzel fejedet eyted, Gyil-
kosnak nincsen kegyelme jól tudod.

Erre Titus felele az Prætornak, Tudom halál jutalma
gyilkosságnak, De ha véret ki ontod az embernek, Hamis
lékes hogy ha én meg nem halok.

Szólla Prætor Gifsippusnak-is monda, Oh te bégény
nyavalyás nagy goromba, Miért bótál ily nagy vétket ma-
gadra, Lám Titus vót az embernek gyilkosja.

Leg ottan Gifsippus ám meg isméré, Hogy az Titus ezt
bérte mivelné, Hogy halálra kés volna érte menni, Csak
hogy azzal Gifsippust meg menthetné.

Ez völté azért az halálos verek, Azért mind kettőnket
így fenyegetnek, Hogy én Vrfi lévén vagyok tő Vötök,
lámbor Vra az szép Sophroniának.

Mostan nékem kelletik haza mennem, Ez világból mert
ki múltédes Atyám, Im nagy rútúl leánytokat hogy had-
nám, Ha gyalázatokat én kívánnám.

De ha Gifsippuffal meg beélletek, Az szép Sophroniát
nékem adgyátok, Aßony lében Romában meg hidgyétek,
En-is az míg élek bölgálok ti néktek.

Szeretettel azért intlek titőket, Mint Atyámfiat jó bará-
timat, Hogy vegyétek Atyafiúságomat, Mert hátra nem vi-
hettyük az mi meg lött.

De ha léstek ellen tártók ezekben, Gifsippust én mel-
lém véßem utamban, Es ha valaha mehetek én hazámban,
Meg Sophroniát-is víßem Romában.

Erős haddal érte reátok támadok, Es avagy hóltomígh
mind érte vivok, Avagy Sophroniát tő meg adgyátok, De
ez egy Aßonyért sokan meg haltok,

Mikor Titus ezeket mondta vólna, Fejét tekergeti nagy
haragjában, Gifsippust bölítá és kezét fogá, Vélle házból ha-
raggal ki ment vala.

Ott Görögök ezen meg felemlének, Mert hatalmát Ro-
maiaknak tudgyák, Azért mind egy akarattal végezék, Hog
Sophroniát adnák megh Titusnak.

Követeket Titushoz bocsátának, Hogy meg adnák Aß-
onyt mint jó fioknak, Gazdag lakodalomban vigadának,
Az után Titus Aßonnyal bucsuzék.

Mikor jutot vólna haza Romában, Megadaték Attyá-
nak sok jóbága, Minden öröksege nagy gazdagsága, Kik
Attyától reá marattak vala.

Azonközben Gissippus Athenásban, Mindeneknek e-
sők gyűlölségében, Nagy perekben sok hamis patvarokban,
Sok per miáigen nagy bégénységben,

Végre ugyan veték bámkivetésben, Ne lakhatnék hogy
többét Athenásban, Azért esők bégény nagy budosásban,
Oly nagy bégénységben nyomoruságban.

Titus tárfa egykor juta esében, Kit nagy Vrnak hallott
vala Romában, Végezé el hogy menne udvarában, Kérné
tartaná el bégénységében.

Mikoron Romában el jutot vala, Titusnak hazát megh
kereste vólna, Mint egy Kúldus kapu elöt áll vala, De öt Ti-
tus meg nem ismérte vala.

Az Gissippus penigh gondollya vala, Hogy ött Titus
nyilván ismérte vólna, De mint ha nem ismérné csak mu-
tatná, Mert ő nagy Vr, Gissippus Kúldus vólna.

Annál nagyob bánatban azért juta, Mert Titussal régen
fok jót töt vala, ő miatta budosóvá löt vólna, Kikről Titus
el feletkezet vólna.

Nagy sirással onnét ki indult vala, Mert bégénynek bál-
lást sem attak vala, Ehség miá ina el bákát vala, Város kívül
egy barlangban ment vala.

Ott Istennek ezen könyöröggh vala, Ne gyötrené lelkét
venné markában, Mutatná meg mint lehetne könnyebben,
Sok nyavalyákat mert már el únt vólna.

Mikor az barlangban bégény fekünnék, Eyjel oda jutá-
nak két tolvajok, Kik az prædán mikor nem alkhatnának,
Egyik az másiktól ott meg öleték.

Onnat gyilkos tolvay el futot vala, Meg hólt testet bar-
langban hadta vala, Az bégény Gissippus ott halgat vala,
Néki ezen nagy öröme löt vala.

Ezért nagy sirással tekintte reá, De sirástól semmit nem
bóllhat vala, Titus-is ő rayta igen sir vala, Szerencséjét bégén
nek bányya vala.

Ezt látván az Prætor megh keseredék, Nagy fel bóva
mondá bünnélkül vadtok, lám borok nyilván nem gyilko
sok vadtok, Nem rúrhetém hogy ne sirjak raytatok.

Ez ebeß ember érte hogy vólnának, Tökélletes igaz ba
rátságofsak, Kik egymásért halált-is szenvednének, Mint Py
lades és Orestesről írják:

Eggyik az nagy bégénységnek miatta, ő magának ugya
halált kívána, De azt Titus meg menteni akarná, Mert él
tét jó társának kívánnya.

Mikor azért az Prætor gondolkodnék, Mint mulhatné
halálok mindeniknek, Mert fel vala haragjától Csásárnak
Ki kegyelmet nem ad vala gyikosnak.

Azonközben egy hires Tolvay juta, Kinék társa az me
hólt Tolvay vala, Kezde igen eskünni hogy ő vólna, Ki pra
dáért társát meg ölte vólna.

Tévék hirré ez nagy csudát Csásárnak, Hogy hárm
magokra így vallának, Kegyelem lön azért az két jám
bornak, Es azokért mind az gyilkos Tolvaynak.

Ezen vala nagy öröme mindennek, De főképpen Gissip
puffal Titusnak, Szabadulását mert láták egymásnak, A
haláltól mentéseget két fejeknek.

Örömökben hullatának sok könyvet, Titus ölelgeti bégé
Gissippust, Szeretettel feddi kétséges vóltát, Az után házá
hoz vivé baráttyát.

Titusnak házához hogy juttak vala, Vigan ökök Sophro
nia fogadá, Noha mint egy Kúldus Gissippus vala, D
mint Attyafiát úgy láttya vala.

Ottan Titus szép ruhákat hozata, Kikben Gifsippust fel
ltöztette vala, Gazdag lakodalmot kébitet vala, Gifsip-
pussal nagy örömben löt vala.

Örömben kincset élő hozata, Drága ezüst marhákat ki
akata, Mindeneket két felé osztot vala, Felét Gifsippusnak
mind adta vala.

Egy szép Húga-is az Titusnak vala, Kinek neve Fulve-
na Asszony vala, Feleségül társának adta vala, Kivel nagy
ök jószágot adot vala.

Az után így bólt vala Gifsippussal, Im uram barátom
mind ezeknek, Szabadságot néked arra-is adok, Ha velem
léb vagy haza küldgyelek.

Rövideden Gifsippus felelt vala, Hogy ha élne, ezeket
meg hallaná, De sohuvá ő menni nem akarna, Sőt ő velle
együt élne és halna.

Együt azért ök marattanak vala, Szeretettel mind hól-
tig laktak vala, Nagy tiszteket véghre viseltek vala, Hóltok
után jó hírek marat vala.

Ezek most-is emlékezetben vadnak, Lámborságok meg
mostan-is virágzik, Tökélteffége barátságoknak, Nyilván
mind fen lében míg az emberek élnek.

Nem lehet drágább jóbága senkinek, Mint hívsege jám-
bor házas társának, Tízta síve megh próbált baráttyanak,
De mint fejer hollók azok oly ritkák.

Ez kis Historiátirák versekben, Défen az Szamosnak vi-
ze mentében, Ezer ött száz hetven hét estendőben, Isten
légyen vezérünk dólgainkban.

1577.
V E G E.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

